

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közigazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyílttér“ rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltnék.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Györgyakab Márton nyomdabérlőnél.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyílttéri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

Felhívás előfizetésre

a „Székelyföld“ 1885. évi folyamára.

A „Székelyföld“ című közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. — kr.
Negyed évre	1 frt. 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tiszteltetlül kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyuttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk székküldésében zavar ne forduljon elő.

Előfizetések elfogadtatnak Kézdi-Vásárhelyt a kiadó-hivatalban, Csik-Szeredán Györgyakab Márton nyomdabérlőnél. Az előfizetési pénzek vidékről — legcélszerűbben posta-utalvánnyal — Kézdi-Vásárhelyre, lapunk kiadó-hivatalába küldendők.

Félreértés kikerülése végett kijelentjük, hogy azoknak, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, lapunkat csak azon reményben küldöttük és fogjuk talán ezután is küldeni, hogy a hátralékot utólagosan befizetik.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

Az erdélyi magyarság.*)

„Erdélyi és kálvinista“ — nem a legjobb szándéku jelzők már a régi jó idő óta a magyar központon, főleg az irodalom ama köreiben, melyek a kenyér-

*) A „Budapesti Hírlap“-ból vesszük át ezen, min-
ket is érdeklő irányzikkat. Szerk.

A „Székelyföld“ tárczája.

Kamilla.

(Elbeszélés.)

Irta Dobay János.

II. RÉSZ.

IV.

(Folytatás.)

Pár nap múlva a kastély szokatlanul megalénkül. A tágas udvaron egymást érte a sok úri fogat, melyek a vidék előkelő családait hozák magukkal. Az egész kastélyban vidámság, zaj, mozgalom ütött tanyát. Öv. Felszeginé nénapja volt, melyen évek óta a vidék úri családjai meg szoktak jelenni, hogy az általános ismert és szeretett urnót üdvözlöjék. A vendégek ilyenkor rendszeren egy pár napot szoktak a kastélyban eltölteni. Kálmán gondoskodott, hogy a vendégek szórakozás híján sohase legyenek. A rögtönzött mulatságok egymást érték; azonban a Kálmán által másnapra tervezett nagyszerű erdei kirándulás volt az, mire mindnyájan feszült érdeklődéssel vártak. A szomszéd hegyek között volt egy várrom tündérszép környezettel, melyhez az út is pompás fenyvesek között vezetett. E várrom volt a kirándulás célpontja.

és dicsőségesztő leghatalmasabb szövetkezeteken kívül állanak.

E sorok szerény íróját is nyomja — most már nyomja! — a lelkiismeret vádjá, hogy azok közé tartozott, a kik a fönnebbi melléknévvel jelzett elemnek nem annyira tultengését, mint turalmát szellemi közéletünkben hátrányosnak vélték.

Csak imént már másod ízben volt szerencsés huzamosabban időzni a testvér hazában, és ott oly tapasztalatokat szerzett, melyek a fönnebbi jellemzést, legalább az ő meggyőződésében, megrovás helyett büszkeségre jogosító dicséretté változtatták át.

Körülbelül úgy járt velük, mint az a vigjátéki alak, a ki egy rokona levelét ingerült hangulatban futotta át s minden szavát rosszra, sértőre magyarázta, holott midőn azt egy elfogulatlan jelenlevő nyugodt hangon olvasta föl, teljesen kengesztelődött iránta.

Alólirott nál még ennél is kedvezőbb nézet- vagy hangulatváltozás állott be. Az erdélyi magyarságban körülbelül azon eszmény valósulását találta föl, melyet magának a korszerű s modern európai erkölcsöket, előnyös tulajdonságokat magába fölve magyarról alkotott.

Irodalommal foglalkozó egyénre mindenekelőtt kellemes a tapasztalat, hogy az erdélyi magyar tisztábbban beszéli nyelvét, mint a Királyhágón inneni. És a ki erről, már szakmájánál fogva is, sokat foglalkozott, tudja, hogy ez nem oly

csekélység, mint a művelődés-történelemmel nem foglalkozó, közönséges profán ember előtt látszik. Nagyobb önérték és kiválóbb szellemi képesség jele ez, mely két tulajdonság egyébként rendszeren együtt jár. A világ uralkodó vezér nemzetei mind kényesek voltak arra, hogy szolgáltaiktól nem kértek kölcsön, ellenségeiktől alamizsnát nem fogadtak el. A francia még az idegen tulajdon, sőt családnevekből is francziát csinál. A magyarországi magyar nemcsak nem kerül az idegen szót, de sőt szenvetel, fényelég vele, s ezzel tanúsítja, hogy ő amaz idegen nyelvet tekinti főlebbvaló rangúnak. A nép fia keresve keresi; azt a magasb műveltség bizonyítékának, az előkelőség ismérvének tartja. A magyarországi főúr csak most kezd tanulni magyarul, az erdélyi mágnás mindig magyar volt; arisztokrata és az utolsó pincér, mintha megfertőzöttnek éreznék száját az idegen szóval, be nem vesz abból egyetlen egyet.

Erdélyi anya lehetett, a ki így szólt fiához: „Mosd ki a szád, fiam; német szó volt benne.“ A Királyhágó tetejére föl lehetne állítani egy táblát, lapjára ezzel a fölirattal: itt németül nem beszélnek. A purismussal az erdélyi nemcsak azt tanúsítja, hogy magyarabb, de hazafiasabb és szellemesebb. Mert szellem kell ahhoz, hogy minden fogalmat saját nyelvéből alkotott szóval jelöljön meg. Egyetlen használtabb idegen szó az „instálom“; de jellemző, hogy e kifejezést is a latintól és nem a — némettől vette.

madár, az ég kékje, az óriás fenyők lombkoronája, az alattuk elterülő vidék csodaszép panorámája, szóval: kicsiny és nagy, egyszerű és felséges, minden felkelté érdeklődésüket, s együtt nézve és vizsgálva mindent, oly szépek tűnt fel előttük a természet és az élet! Csak boldog, nyugodt szívek tudják igazán élvezni a természetet!

Kamilla néha visszatekintett a mögöttük haladó ifjú párra, s látva őket, szeretetteljes mosoly vonult át arcán. A hegyi ösvény emelkedettebb pontjára érve, Kamilla hirtelen kirántá karjait a Kálmánéból s egy tarka pillangó után kezdett szaladni. Kálmán nyomában követé hölgyét. A pille, mintha érezt volna Kamilla szándékát, egy mellékvény felett szállt odább, s a szerelmes pár nevetve kergette. Kamilla terve sikerült, a tisztartó Irmával egyedül maradt. Alig vették észre, hogy magukra maradtak, annyira el voltak mindketten fogulva. Némán haladtak egymás mellett, mindkettő a másiktól várva, hogy beszéljen; szívük tele volt érzelmekkel, de az ajkra nem jött hang. Egy-egy szakadozott kérdés és hozzá nem illő felelet, hétköznapi szölamok képezték a társalgást.

Nemsokára egy sebesen rohanó hegyi patak zárta el előlük az utat. Két egymás mellé helyezett keskeny borna vezetett át a mély patakárok felett. Irma ijedten állott meg a

Mert az is magasabb önértetre mutat, hogy az erdélyi magyar jobban irtózik a némettől s kevésbé akar tőle valamit elfogadni, mint a magyarországi. Tartuk fenn a német szövetséget, mert a politika ezt kívánja, de a magyar önérték semmi más nemzet irányában nem lehet oly érzékeny, mint a német iránt. Ez a faj az egyetlen, mely urrá tudott lenni Magyarországon, és még — mi tagadás? — bizonyos mérvben mais az. A magyarság ismérve, próbaköve szerintem — s e mellett lehet valaki a legemelkedettebb világnézetű — ama kivételes érzület, melyet a német iránt táplál, és a melyet nem szükséges itt bővebben körülírnunk.

De még tán ennél is inkább örütem egy más észleletnek, mely az erdélyi magyarság élelmességére vonatkozik. Mert ha olykor egy-egy borus hangulatban kétely ostromolja önbizalmunkat, nem a hazafiság hiányának föltevése ébreszti ezt bennünk. Mert ez idő szerint, hála égnek, még a magyarországi hazafiság is kiállja a próbát a világ akármily önértékes nemzetével. Olyan egy huron pendülő nép, mint a magyar, nincs most a kerék világon. Legvilágosabban bizonyította ezt a francziák itt léte, körutja az ország különféle vidékein. A nép legalsó rétege az utolsó ökrészgyerekig és konyhaszorgálóig teljes tudatában volt a látogatás jelentőségének. Politikai érettség dolgában az összes magyar népet az értelmiséghez sorozhatjuk és valóságos

veszélyes átjáró előtt; csak most vette észre, hogy teljesen egyedül van az ifjuval. Zavartan nézett előre és hátra s ijedten szólt — Szent Isten, egyedül vagyunk! Kamillák is elhagytak.

— Fél tőlán Nagysád társaságomban?

— Nem, a világért sem, — szólt pirulva a leányka — de mit mondanak, ha majd megtudják, hogy teljesen egyedül valánk?

— A mit a többiekéről, kik szintén páronként igyekeznek feljutni. Ilyen kirándulásoknál nem tarthat együtt az egész társaság. Különben rövid idő alatt csatlakozhatunk Kálmánékhoz, ha e hidon átmegyünk. Ők, úgy látszik, az alsó utat választották.

— Igen, de én nem tudok e mélység felett átmenni. Nem vagyok oly bátor és erős, mint Kamilla; bizonyosan leszédülök.

— Oh, ettől ne tessék tartani; én majd megfogom, s jót állok, hogy könnyen fog menni.

A leányka remegve lépett az ingó hidra. Az ifju megfogta kezét. Meglátva az alatt tátongó mélységet, rémülve lépett vissza.

— Nem, nem mehetek, nem merek — szólt remegő hangon.

— Csak bátorság, Nagysád, én támogatni fogom.

— A leányka ismét egy néhány lépést tett előre; azonban elsédülve, ingadozni kezdett.

méltánytalanság a „paraszt“ elnevezés. Épen csak az hiányzott, hogy francziánul nem tudtak beszélni, de a mi a napi politikai jelszót illeti, ezt úgy értették, mint a legelőhaladtabb nyugoti állam rendes hadserege a katonai vezényszót.

Lángelműség, hősiességből van itt annyi, hogy még adhatnánk is belőle valamit cserébe egy kis modern európai ugynevezett élelmességért. E szó magában foglalja a korszerű képességek, hajlamok egész legióját, minők: a tudomány szomja, a magasabb kultúra szeretete; a jobb izlés, komfort hajlama; leleménység; a munkásság kultusza; takarékoság, szóval: a mai polgárosodás érényeinek összessége. És hogy mindebből az erdélyi magyarság néhány százalékkal nagyobb adagban bír, azt lépten-nyomon tapasztalhatjuk. Találtam itt főúri családot, melyet nemhogy nálunk, de a nyugoti legelőhaladtabb államokban is mintaképűl lehetne fölláttatni a földadattat modern értelemben fölfogó és teljesítő arisztokratának. Gazdasága viruló, példányszerű; vagyonát másfél évtized alatt megkétszerezte s ez idő szerint leggazdagabb az erdélyi főurak között. Jótékony, nemes célokra adakozó; az inenszós félen divó, hiábavaló, meddő, kockázatos élvezetekre nem költ: ellenben minden tagja az irodalom vagy művészet valamely ágát szenvedélylyel és közbe szép sikerrel miveli; egyik fest, a másik domborművész, a harmadik zenél, a negyedik — neveléssel foglalkozik — aránylag tetemes pénzállozattal; a többi a tudományos és szépirodalom terén adja jelét munkásságának. Ha főrendünknek csak a fele ilyen lenne, azt hiszem, megérhetnők a második ezred évfordulóját. A kis Kolozsvár távolabb esik a művelt nyugottól, mint a nagy Budapest. És volt idő, midőn itt magasabb műveltség honolt, mint a nagy központban és e műveltség tisztán magyar volt, nem pedig jórészt német import, mint odafönn.

Arisztokraciája mindig magyar és

Az ifju, látva a veszélyt, nem sokat gondolt az illemszabályokkal; átkarolá a remegő leánykát. Irma érezte az ifju ölelését, de egy hangot sem birt adni; öntudatlanul engedte át magát. Lassan, de biztosan haladtak át így a hidon. Partot értek s az ifju továbbra is ott feledő karját a leányka derekán, mint-ha még tovább is szükség lenne a remegő test támogatására. A két szerető szív, mintegy delejes erő által vonzatra, mind inkább közeledett egymáshoz, s az ifju, hő érzelmeitől elkapatva, hevesen szorítá keblére a leánykát, ki könnyezve rejté piruló arcát az ifju keblére.

— Irma, én szeretem önt — suttogá az ifju lázasan.

E perczben a tulsó partról felhangzó vidám zaj figyelmezteté az ifju párt, hogy egy csoport közeledik.

Irma ijedten bontakozott ki az ifju karjai közül és sebes léptekkel iramlott tova a hegyi ösvényen. Az ifju mindenütt nyomában volt, de hiába biztatta, hogy itt már senki sem láthatja, a leányka, mint ijedt őzike, szaladt tovább. Végre egy magaslatra érve, Kálmán és Kamilla tünt elő, a mint önfeledt boldogságban egymás karján haladtak lent egy virágos völgyön végig. Itt Irma hirtelen megállva, visszafordult, s oda nyújtá kezét az ifjunak s átszellemült arccal szólt:

— E kéz öné lesz, vagy senkié!

A tisztartól megszorítá a kis kezét s meleg csókot nyomott rá. Irma ismét előre haladt s pár pillanat alatt Kamilláék mellett termett.

Kamilla futó pillantást vetett az ifju párra,

hazafias volt, szelleme demokratikusabb; termeiben használja a franczia, de nem a német nyelvet; az irodalom, művészet kiválóbb embereit kitüntető tisztelettel fogadja körébe, míg a magyarországi főrend valósággal sértőleg melőzi.

Ime ez az „erdélyi és kálvinista“ magyar. Csoda-e, egyáltalán jogosulatlan-e az a szerep, melyet e fűszerszámszerű elem a főváros politikai és kivált irodalmi életében játszik? A magyar puszták nagy fia Petőfi, nem hiába lelkesedett e bérczes testvér hazáért. És ezt engedjük mi oda Gelo utódainak, ezer éves birtoklás után, mialatt megvédtük a világverő oszmán hatalomtól?

Baj talán, hogy nem vér, de pénz kell megmentésére? Vitam et sangvinem damus, sed avenam non. Ez valamikor Bécsnek szólt. A legutolsó magyar nap-számos vágja ketté utolsó falatját, s egyik darabját adja az erdélyi magyar egyletnek. Mert a mily igaz volt a német költő szava, hogy: „Das Vaterland muss grösser sein“, oly igaz, hogy „Magyarország kisebb nem lehet.“

Vajda János.

Országgyűlés.

A főrendiház szept. 28-án hétfőn tartotta második ülését. Az elnök kihirdetvén a megelőző ülésben végbement szavazás eredményét, melyet már múlt számunkban jeleztünk, bejelentette a felmentés iránti folyamodásokat. Ezek után az elnök a szünet alatt elhunyt főrendiházi tagok emlékének szentelt néhány szót. Végül Schlauch Lőrincz püspök indítványára felkérte az elnök, hogy a királyt nevenapja alkalmából a ház részéről üdvözlölje.

A képviselőház keddi ülésén a ház tisztviselőit választották meg. Ezt megelőzőleg az elnök bemutatta a kolozsvári törvényszék az iránti kérvényét, hogy a Gyarmathy Miklóssal párbajt vívott Bethlen Miklós gróf mentelmi jogát függessze föl. Engelmayer József, az állandó igazoló bizottság előadója, bemutatván a bizottság jelentését, a választások következtek. Az első alelnökre beadott

éles szemei felfedezték a változást a két arcon, s ez elégedett, boldog mosolyt csalt ajkaira.

Ezután mindkét szerelmes pár együtt haladt, nem látva és nem hallva egymást, ki-ki csak saját boldogságával léven elfoglalva.

Alig vették észre s már a várornál valának. Lassankint megérkezett a társaság többi része is.

Trézsi néni, ki elinduláskor az öreg gárdának vezetője volt, most legutolsónak érkezett meg. Sok bája esett utközben. Neki-izzadva, lihegve jött meg, szidva és átkozva azt a komisz faágot, mely az ő kedves köpenyének szárnyát lehasította.

A jókedvű fiatalaság mély részvétellel vevő körül a közszemlére kiterített köpenyeg; simitgatták, illesztgették az elszakadt részeket. Egy fiatal tanuló azon nevezetes felfedezéssel állt elő, hogy a köpenyt igen szépen össze lehetne varrni.

Még csak ez kellett. Trézsi néni haragja lángra lobbant.

— Hát te málészájú, az hiszed, — rikácsolá Trézsi néni dühösen — hogy én fércezt köpenyben fogok járni?

— Nem, drága Trézsi néni, nem úgy értettem. Azt akartam mondani, hogy jó lesz foltnak vagy valami egyébnek, mert igen finom a masszája.

— A te eszed masszája ugyan nem igen finom, kedves öcsém — pattogott Trézsi néni. — Ha kihurezoltatok ide s kárba hajtottatok: itt van az egész, nektek adom. És Trézsi néni oda dobta köpenyét.

szavazatok közül Szontág Pálra jutott 158, Bánffy Béla grófra 2, megsemmisítettek 4-et. A második alelnök választása alkalmával Bánffy Béla, gr. kapott 138 szavazatot, Kemény János kettőt, Irányi Dániel 1-et. Jegyzőket ezeket választották meg: Rakovszky István (154), Szathmáry György (154), Zsilinszky Mihály (153), Tibád Antal (141), kik valamennyien már a múlt időszakban is viselték a tisztséget; új jegyzők: a mérsékelt ellenzék részéről Ábrányi Kornél (125), a függetlenségi párt részéről Törs Kálmán (148), a horvátok részéről Popovics István (254). Háznagy — immár huszadikban — Visontay Kovács László lett 139 szavazattal. Az elnök bemutatta ezután Teleki Domokos gr. Maros-Tordamegye szászrégeni kerületében megválasztott képviselő megbízó levelét, azután pedig felhatalmazást kért arra, hogy a királyt a nevenapján a ház részéről üdvözlölje. Széchenyi Pál miniszter letett a ház asztalára egy törvényjavaslatot, mely Siammal a szeszes folyadékokkal való kereskedés tárgyában kötött egyezmény becikkelyezésére vonatkozik.

Fővárosi levél.

Budapest, 1885. szept. 30.

Piroslik már a fákon a levél, süvölt közűk, süvölt az őszi szél... Prózában folytatva, azt jelenti ez minékünk boldog pestieknek, hogy: itt a szezon, itt van újra!

Tisztelet, becsület az ideit holt szezonnak, mely, bizony mondom, elevenebb volt — hála a kiállításnak! — egy némely nagyváros téli évadjánál; de az igazánci fővárosi élet csak most kezd hatalmasan nekilendülni, mióta az est árnyai hamarabb szállnak alá és a ligetek zöld gyepszönyege helyett a szürke aszfalt lett a divó sétány, mióta a kávéházak tündöklő ablakai mögött nyüzsgő embergomolyokat látunk és a színházakban — visszaszállingóznán mind a szabadságot jelesek — nemcsak „amugyosan“, de isten-igazában kezdenek játszani.

Szóval, a budapesti ember, kit sorsa egész nyáron át itt tartott, csak most érzi tágujni tüdejét és könnyebbülten szakad ki a sohai kebléből: Végre, végre elememben vagyok!

Csak a „Vigadó“ előtti kioszkoska, a kedvelt „Hangli“, örzi meg szívósan nyári kék-pét, daczára a sárguló akác-soroknak. Reggelként hiába zörrenti néha hűs szél a fák gyérülő lombzatát, hiába hallszik titkos, zizező hullása a sápadt leveleknek: csak összegyűlemlik azért még mindig ugyanaz a

A jókedvű fiuk egész proceszsióval hordozák körül a kiszenvedett ócska ruhadarabot Trézsi néni nagy bosszúságára.

— Kár volt addig elpusztulnia, míg 25 éves jubileumát meg nem ülte — szólt az egyik.

— Ime, lássanak egy köztisztelőben álló köpenyeg, mely 20 divatot élt át, a nélkül, hogy hódolt volna nekik. Tisztelet e magas szot elvűségnek!

A csipős megjegyzéseknek vége-hossza nem volt s a vendégek ezuttal a Trézsi néni rovására mulattak. Egész nap dult-fult a vén asszony s ki szája ügyébe került, annak ugyancsak kijutott.

Nemsokára megérkeztek az érleli szerek is, s az egész társaság a hevenyében összetákol asztaloknál foglalt helyet s étkezés alatt Trézsi néni megboldogult köpenye ismét sok tréfára adott alkalmat.

Étkezés után az egész társaság az erdőben széledt el. A hölgyek egy része cserkoszorut kötözött, a vállalkozóbbak a várornot mászták meg, egy harmadik csoport meg játékokat rendezett. Kedélyes mulatozás után este felé a társaság ismét felkerekedett a hazautazásra.

Kálmán, ki a kézüllődéssel volt elfoglalva, az utolsó pillanatban vevő észre, hogy Kamilla nincs sehol. Az imént látta, hogy egy csokorhoz virágokat szedve, a várornhoz vezető ösvényen haladt felfelé. Arra felé vette tehát útját. Meg akarta lepni a leánykát, s azért minden zajt kerülve, nesztelen léptekkel haladt az erdei úton. Az ösvény egy pontján az utszéi cserjék összehajolva,

választékos törzsvendég-ereg a vidám ugrókat magasba szökellő viz-sugara előtt.

Az utcákon a Bukovay-náczió hemzseg mostanában (ez az ő hónapja!); ki „öregestül“, ki pajtasostul bandukol város-szerte. Zöld a remény színe, de azért a „haza reménye“ bizony mordul ráförmédu arra az életunt filiszterre, a ki őt „zöld“-nek vakmerősködnék mondani, mert csak a vidékről most először felkerülő balek „zöld“, hiába éret meg, a mint arról testimoniuma tanuskodik, teszem azt, a pataki avagy szentesi zsendítő égalj alatt.

... Különbönn künn az utcán nem egy tarka képet pingál most olykor jókedvében a véletlen. Jóképű alföldi parasztok czifra rojtos, habfehér gatyában; piros turbános, sárga kaftános, napsütötte arcu oszmanlik emitt; széles bugyogós, athletatermetű szerbek bojtos fezzel tar koponyájukon, prémes ködmönös lengyel testvérek fekete csalmával fejükön amott szívárványlő csoportozatokba verődnek az őszi verőfényen sütkérező utcasoron... Ilyen, egészen katalóguson kívüli „emberészeti“ kiállítás varázsolt ide a mi országos kiállításunk, a hol — nota bene — még szüntelenül járja a „hegedűszó, furulya-szó, czimbalom“, mert biz ott még ekkorig sem fogytak ki a bufelejtő bankettezésből.

A legutóbbi nagy eszem-izsom — ha nem csalódom — az volt, a mit a kohászok és bányászok cselekedtek. Hja! jól esik változatos kedvéért, rémledező bányaüreg helyett, pezsgőtől habzó serleg feukére pillogatni.

Színházainkban nagy dolgok vannak készülöben. Kezdjük a Szikszay... pardon! a a nemzetinél! Egybegyűlt ura a „jeles kompanya“, mely meglehetősen széjjelszóródott a rekkenő napokban. Jászay Mari, Helvey Laura a ködös Londonból, az örök ifju Prielle Kornélia a fenyvesekkel vadregényes Tátra-füredről, jó Szigeti bácsink svábhgyi szőlőjéből, ragyogó Csillag Terézünk a Margitsziget susogó tölgyei alól és hős Nagy Imrénk a — nemzeti színház bérházából, mind, mind összetalálkoztak újra hatalmas munkakedvben... Jóka! „Arany ember“-e arany szezon! teremtett a nemzeti színháznak; adja Isten, hogy most gyémánt szezon! avansziroztassa legújabb, regényből gyurt drámájával, a „Fekete gyémántok“-kal!... Igaz ugyan, hogy valamint a politikai horizonon, úgy a nemzeti színház szemhatárán is egy sötét pont kezd előtűnni, de tudom, hogy nyomban vidámban lélekenek t. olvasóim, ha megsugom, hogy Csikynek egy új drámája az a „Sötét pont“.

átláthatlan sűrűséget képezének. Kálmán egy perczre megállt, mert a sűrűségből sutogó emberi hangokat vélt hallani. Óvatosan vonta félre az ágakat. Az ifju, a mint betekintett, halálsápadt arccal tántorodott vissza. A tisztartó karjaiban tartá Kamillát és épen e pillanatban csókolá meg ajkait. A leány, átkarolva az ifju nyakát, szeretettel nézett fel rá, s engedé magát csókoltatni. Kálmánnal elsötétült a világ; keblét égető kinok marcangolák. Oda akart rohanni, hogy mindkettőt szétzuza, hanem leküzdé viharzó érzelmeit, mélyen felsohajtott, s oly arccal, mint ki élete boldogságáról mond le, sietve tért vissza a társasághoz. A mig a társaság teljesen felkészült, Kamilla is visszatért, később meg a tisztartó is más uton. Kamilla nyájas arccal sietett Kálmán felé s kedves mosoly kíséretében nyújtá át a csokrot.

— Ezt önnek szántam, Kálmán; minden szál virág szívem egy-egy érzelmét képviseli. Meglátja, sohasem fog elhervadni.

— Köszönöm, megtartom e szép emlékére — szólt keserű gunynyal az ifju és egy megvető pillantást vetve a hölgyre, hidegen meghajtá magát s elvegyült a társaságban.

A leány bámuló arccal nézett hosszasan utána s végre egy nagy könnyesepp gördült végig arcán.

Mindnyájan visszatértek a kastélyba, a nélkül, hogy Kálmán egyetlen szót váltott volna Kamillával.

(Folytatása következik.)

Ördögadta népszínháza! még mindig az „Ördög pirulái“-val traktálja közönségét. Pedig már a kaczkias menyecskevé lett Hegyi Aranka is ott cicsereg benne! No, de majd beköszönt már e napokban újra régi fészkébe valami parázs nótával a mi dicső Blahánénk, és tudom, hogy hamarosan véget vet az ördög uralmának az országírú Angyal Lízka.

... Politikáról mit sem irok. A Sándor-utca tája ugyan nem néptelen már; összeültek a patres conscripti, de nem történt még semmi. Hiszen még Csanády bá' sem szólt oda „Tisza Kálmán urnak“, hogy: hiába rázogattja fejét a miniszterelnök ur! ... Majd irok akkor, mikor felmordulnak a dörgedelmes szónoklatok, szerteczikáznak a lobogó „pártvillámok“, kigyuladnak a honatyai arculatok ... majd akkor, akkor!

Fővárosi levelező.

A „Budapesti Hírlap“.

A hírlapok fiatal óriása. Öt éves és máris mind a harminczkét foga kinőtt; harapott is azokkal már eleget, a nélkül, hogy egyetlen fogát kihuzni engedte volna. Az egyetlen lap, melynek már megindulása előtt 500 előfizetője volt, mely két héttel megindulása után fölvitte 2000 előfizetőre s melyet ötödik évi fennállása után 15,000 példányban nyomnak, s egy példányra számítva csak nyolcz olvasót (holott kávéházakban 50—60-an, kasszinókban 15—20-an s minden osalánál 5—6-on olvassák s aztán még [közönségre] a szomszéd), mindennap s a z h u s z e z e r e n olvasnak. Meg is engedhette magának a „Budapesti Hírlap“ azt a fényűzést, hogy Párisból hozatott 40,000 forintos gépen nyomtatja lappéldányait; oly gép, melynek összeállításával 2 franciaiz 5 hétig bajlódott. Az igaz, hogy ez a gép 500 darabra szétszedve érkezett meg s a darabok közt oly finomak is voltak, melyek akármelyik zseborának becsületesre váltak volna.

De sok kell ám odáig, hogy ez a gép nyelje a papírt és dobálja a lapot. Már késő éjszakra jár az idő, mikor megkezdte ezt a káprázatos munkát, melynek eredménye egy óra alatt 10,000 darab „Budapesti Hírlap“. Addig működik a másik gépezet, melynek neve: újságírás. Szedjük szét egy kicsit ennek a kerekét. Vegyük pl. a „Budapesti Hírlap“-nál divatozó rendszert.

Délután 5-kor berohan a szerkesztőségbe „lapunk egy barátja“. „Lapunk egy barátja“ többnyire olyan fiatal uri ember, ki a szerkesztőség egyik-másik tagjával baráti viszonyban áll; bejár a redakcióba diskurálni; ha tud friss hírt, elmondja; vállalkozik unalmas színi és műkedvelői előadások megnézésére, zászószentelési szög-beverések, táncmulatságokról szóló tudósítások megírására s bankettek végigvezésére. Ezekkel nagy szolgálatot tesz a munkatársaknak, s jutalmul kinevezetik „lapunk barátja“-nak. „Lapunk barátja“-nak főerénye, hogy közülük valaki mindig jelen van ott, a hol valami történik.

Tehát, mint említők, berohan s jelenti, hogy a sugáruton egy ház összedőlt s az összes lakókat eltemette. A négy nagy teremben dolgozó munkatársak, szám szerint tizen összefutnak, s találgatják a halottak számát. A szerkesztő parancsot bocsát ki s három munkatárs fiakkerben elrobag a szerencsétlenség színhelyére, „lapunk barátja“-nak kaulazolása s a helyi reporter vezetése mellett a ki minden szálkát ismer a fővárosban (s a más szemében). Oda érve, azonnal látják, hogy „csak“ a plafond szakadt be; az igaz, hogy maga alá temetett három embert, de, a milyen peches idő jár most a zsurnalisztákra, bizonyosan életben marad mind a három. „Lapunk barátja“, épnek látva a rombadőlt házat, elpárolog, ottmarad a helyi reporter maga, a két munkatárs omnibuszon visszatér a szerkesztőségbe. (Jellemzi a hangulatot: fiakkeren jöttek és omnibuszon mentek.) Bent a szerkesztőségben már együtt ülnek a főmuftik: K a s s Ivor báró, R á k o s i Jenő és C s u k á s s i József, s épen azon tanakodnak, hogy nem kellene-e a manapság divatozó szédelgő, inszolid, csak külsőségekre fektetett építkezésekről egy vezércikket dörogni. A báró már fogja a tollat, mikor omni-

busz áll meg a kalaputca 16. sz. előtt, s a két munkatárs leszáll. A leszakadt plafond agyonütötte a vezércikk-themat; marad a pénzügyminiszter expozéja cikktárgynak.

A helyi tudósító azonban működik, mint a hadvezér a harcmezőn. Öt perc múlva már fel van jegyezve nála az eltemetettek neve, kora, családi állapota, a háziur, az építész, a pallér, az odasietett rendőrtiszt és rendőrorvos neve. Már egy csomó munkást kihallgatott, a pallért keresztkérdésekbe fogta s az elősietett kétségbeesett családtagokat vigasztalta, a vigasz szavai közben is ügyes kérdésekkel kivévén belőlük a tudósításhoz szükséges részleteket. Kezdődik az eltemetettek kiadása. Ő akkor már a szerkesztőségbe siet s megírja a nagy balesetet. Nem szól senkihez, csak „dönti a kutyanyelveket“, vagyis szaporítja a teleirt hosszú szöveget papírosakat. Ezeket a szerkesztő átolvassa s az inasnak adja; ez zárt táskába pakolja s átviszi a nyomdába, hol a főszerző (műnyelven metronpázs „metteur en page“) darabokra vagdalja s kiosztja 16 szerzője közt. A szerzők mindegyike oda viszi betűszekrényé mellé s elkezd a betűk után kapkodni. Fertály óra alatt a tudósítás ki van szedve, a főszerző a szerkesztőt összeállítja, bekeni festékekkel, papírost fektet rá, egy hengert végig gurít rajta, s készen van a kefelevonat. Ezt a kézírattal együtt átviszi a korrektorokhoz, kik este héttől éjjel után kettőig egyebet sem tesznek, mint irtják a sajtóhibát, a rossz szerkesztést javítják. Ha egy cikkkel készen vannak, azt visszaküldik a szerkesztőhöz, ott egy szedő hegyes árral neki áll, a javítás szerint kipiszkálja a hibákat s betűket rak helyébe. Most újra tiszta papírosra huzzák a szerkesztést s újra átviszik a korrektorokhoz, most tessék átolvasni! S ezek a javithatatlan emberek újra hibákat találnak benne. A korrektorok az u. n. „kényszerolvasók“; nekik muszáj a lapot végigolvasni, akár tetszik, akár nem. A „Budapesti Hírlap“-nál történt egyszer, hogy egy korrektor a politikai nézetei nem egyeztek meg a lap nézeteivel, s mindig az lett a vége, hogy ő a saját nézeteit belekorrigálta a cikkekbe. A szerkesztő természetesen megmagyarázta neki, hogy őt korrektorok s nem cikkszerkesztők szerkesztették, s elküldte őt.

Mikor a kiszedett betűtömög szépen oldalakká van rakva, mint a mekkorák a „Budapesti Hírlap“ oldalai, akkor elviszik azokat az u. n. stereotípiába, mely ismét egy külön berendezett helyiség, külön személyzettel. Itt az oldalakra kemény papírost raknak s beleverik, ugy, hogy a betűtömög bele nyomódik s a papírlapok adják a negatív formát. Ezt most egy ládaformába tesszik s olvasztott ólmot öntenek rá. Ujra kijön a pozitív forma, mihelyt az ólom megkeményedik. S most a lap átváltozik akkora ólomdarabokká, mint a mekkorák a „Budapesti Hírlap“ egy oldala. Ezeket az ólomlapokat átadják a rotációs gép személyzetének, az a hengerekre ráfekteti, s a masina pokoli forrással megindul.

Halt! Még nem! A helyi tudósító azt írta, hogy a 3 eltemetett közül kettő meghalt a kórházban. Éjjel után egykor kikocsiz a Rókusba s arról értesül, hogy mind a három életben van. Örülten vágat be a szerkesztőségbe, megírja az igazítást, s most a lapnak azt az ólom-oldalát, melyen a szerencsétlenségről szóló tudósítás van, bedobják az olvasztó kemenczébe, újra szednek, korrigálnak, öntenek, s az egész oldal újra készül. Folyik a munka egész éjjel: újságírók, szerzők, gépészek vállvetve dolgoznak. Végre a gép elvégezte munkáját. Akkor 20 lány egy nagy teremben hozzálat a lapok összerakásához, czimszalagozásához, erős legények ezrével kocikra rakják s a postára viszik. Majd megjelennek a kihordók, ki-ki megkapja a maga lapját s viszi szét a főváros nagy területén. A reggeli kávé mellett aztán olvashatja mindenki nyugodtan a plafond-beszakadás történetét.

Ime, ez a nagy gépezet, mely naponként mozgásban van, s ez az út, melyet a lapban megjelent minden dolgot megtesz. A „Budapesti Hírlap“ mintegy 70 embernek nyújt állandóan kenyeret s több százra rug azok száma, a kiknek belőle nyereségük van (pl.

az elárúsítóknak, hirdetés-közvetítő ügynököknek stb.)

A tulajdonosok: Csukássy József és Rákosi Jenő, olyan emberek, kiknek privát vagyonuk volt, mielőtt a lapot megindították volna, s e vagyon által biztosított teljes függetlenség mindenivel szemben hatalmas erőt kölcsönzött e vállalatnak, hatalmasabbat minden kormány, pénzintézet, részvénytársulat támogatásánál. Teleki Sándor gróf (a ki csupán a „Budapesti Hírlap“-nak ír) mondotta egyszer a szerkesztőknek: „Tudod, mi az én ideáлом? Hogy Magyarországon olyan független legyen, mint a „Budapesti Hírlap“.

A „Budapesti Hírlap“-nál uralkodó kolleghiális szellem példabeszéddé lett a fővárosi zsurnalisztikában s közirigylés tárgya. A munkatársak testvéreként szeretik és támogatják egymást, s a szerkesztők és kiadók minden friss, fiatal erőt fölkarolnak s gárdát nevelnek a „Budapesti Hírlap“ köré, mely így mindig megmarad ifjunak, frissnek, élénknek és mozgékonyak.

Különfélék.

— Szép alapítvány. Háromszékmegyei törvényhatósági közgyűlése szept. 29-én tartott ülésében a háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet alapjának növelésére 1000 forintos alapítványt tett. Közelismerést érdemlő szép és nemes cselekedet.

— Cseh Gyula eddigi helyettes szolgabíró Háromszékmegyei törvényhatósági közgyűlése sepsi-járási segédszolgabíróvá választotta. Gratulálunk!

— Beksics Gusztáv, Seps-Szentgyörgy derék ifju képviselője, Mikszáth Kálmán társaságában szombaton este érkezik Seps-Szentgyörgyre s vasárnap (okt. 4.) beszámoló beszédet fog tartani választói előtt.

— Háromszékmegye szept. 29-iki közgyűlésében elhatározott, hogy az orbai járás részére Kovászna székelyhelyi állatorvosi állás rendszeresítettik. Üdvös intézkedés mindenesetre.

— A háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő-intézetben rendszeresített családtag-nitónői állomásra az iskolaszék okt. 2-iki ülésében Hadházy Julia, a kolozsvári tanítónő-képző jeles növendéke, választott meg.

— A háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet megnyitási ünnepélye közbejött akadályok miatt nem — mint előre tervezve volt — október 11-én, hanem október 18-án fog nagy ünnepélyességgel megtartani. Az azelőtti napon [disz-előadás leend, melynek programját alább veszik olvasóink. Ugy az ünnepélyre, mint az előadásra felhívjuk a közönség figyelmét.

— Az aradi 13 vortanu emléket az idén is meg fogja ünnepelni a Rikán belőli honvédegylet. Október 6-án a kézdívasárhely-kantai róm. kath. templomban gyászmise leend, melyre minden honfű és honleány meghívatik. A gyászmisést közebed fogja követni.

— A keleti események. Pár nappal ezelőtt jeleztük, hogy Kelet-Rumélia népe meguntván a török fennhatóságot, Sándor bolgár fejedelmet kikiáltotta fejedelmévé, Gavril pasát, a török kormányzót, pedig elfogatta. A dolog persze bámolatlan ejtette Európát s a mint az események színhelyéről érkező hírekből kivehető, annak nem lesz valami szelid lefolyása, mert Törökország bizonyára nem fog engedni jogaiból. Kelet-Rumélia népe fel van fegyverkezve, a Balkán-félsziget több más népe szintén fegyvert ragadott, s Törökországban — bár a szultán nem akar fegyverhez nyulni, mert határozott szándéka csupán az európai nagyhatalmakkal egyetértőleg eljárni — szintén folynak a készülődések az esetleges összeütközésre. A nagykövetek Konstantinápolyban konferenciát tartanak. Konstantinápolyi táviratok szerint eddig mintegy 6000 török áll a határon mintegy 5000 bulgárral szemben.

— Meghívó. A háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő-intézet helyiségének teljes kiépítése és berendezése alkalmából 1885. október 18-án tartandó megnyitási ünnepélyre az ügybarátok és érdeklődők tiszte-

lettel meghívotnak. Br. Szentkereszty Stephanie, elnök. Erdélyi Károly, titkár. Az ünnepély sorrendje: 1. Énekel a k.-vásárhelyi tanítói dalkör. 2. Bálint Károly k.-szentléleki apát-plebános felszenteli az intézetet. 3. Ima Kovács István k.-vásárhelyi segédlelkész által. 4. Énekel a tanítói dalkör. 5. Trefort Ágost vallás- és közoktatásügyi miniszter ur elnök báróné által festett arcképének leplezése. 6. Alkalmi beszéd Székely János k.-vásárhelyi ev. ref. lelkész által. 7. Énekel a tanítói dalkör. 8. Az árvaház története Erdélyi Károly titkár által. 9. Az intézet ünnepies átadása br. Szentkereszty Stephanie elnök által. 10. Énekel a tanítói dalkör. Az ünnepély kezdete délután 2 órakor. — Az árvaház megnyitása alkalmából 1885. október 17-én, szombaton, a kézdívasárhelyi tanácsház nagytermében disz-előadás leend. Háziasszonyok: Szócs Józsefné, Balog Gyuláné, rendező Dobay János. Műsorozat: I. Nyári est a tó partján. Előkép. Holdfény-nyel megvilágított liget. A fák lombjai között ácsillámló tó tükrén hattyuk és csolnak női csoporttal. II. Szaval Szentpéteri Mariska k. a. III. Az album lapjai. Előképek 2 szakaszban. I. szakasz. A nő élete 4 képben, ugymint: 1. A gyermek. 2. A leány. 3. Az anya. 4. A nagymama. II. szakasz. A férfi élete 4 képben, u. m.: 1. A gyermek. 2. Az ifju. 3. A férfi. 4. A nagypapa. IV. Szaval Baló László ur. V. A nyár. Előkép. Három diszkoosi a nyárt ábrázoló csoportokkal. VI. Fátýolképek, részben közönséges, részben Drumond-féle fénynyel világítva: 1. Az angol-vár Rómában. 2. Mozgó szinkép. 3. A potsdami márvány-palota. 4. Mozgó szinkép. 5. Svájci tájkép. 6. A virágáros leány (tréfás kép). 7. Norvégiai tájkép. 8. Mozgó szinkép. 9. A csizmatisztító (tréfás kép). 10. Egy torzkép. VII. Csoport képek. Név nélkül. VIII. ??? Szereplő hölgyek: Balog Gyuláné, Benkő Emma (Altörja), Kőnczei Zsuzsika (Karátua), Málnási Albina, Nagy Ida, Pongrácz Mari, Szabó Anna, Szentpéteri Mariska (Feltörja), Török Mariska, Vajna Mari. Urak: Péter Kálmán, Jancsó Károly. Gyermek: Nagy Irma, Tóth Iduska, Kósa Róza, Tóth Pistika, Kósa J. Belépti díj 50 krajczár. Előadás után táncz vigalom. Kezdeté pont fél 8 órakor.

— A Petőfi hamvait kereső bizottság tagjai a napokban visszatértek segesvári zarándok utjokból, melynek a sok nehezítő körülményhez képest elég sikeres eredménye lett. A bizottság ez alkalommal a már említett Orendi nevű segesvári lakoson kívül még több személyt hallgatott ki a honvédsírhelyekre vonatkozólag s azok vallomásairól hitelen jegyzőkönyvet vett föl. A buvárkodás ezuttal a Segesvár, Héjasfalva és Fehéregyháza között elterülő csatatérre terjedt ki, melyen balról déli irányban fut végig a Küküllő vize, jobbról pedig dombos hegylányoz övezi. E kettő közt halad az országút, melyet keresztben két sebes hegyi patak az Ördög-patak és Sár-patak szel ketté, melyek kanyarogva ömlenek a Küküllőbe. E pataktól északra van a gróf Haller Ferencz birtokához tartozó csatamező, hol a honvédek közös sirja áll alig egy méternyi hantolással s fűvel sűrűn benőve. E sirban 2—300 honvéd tetem porlik. A sirról sikerült fényképet vett föl a bizottság s egyuttal azokat a pontokat is lefényképezte, a hol az orosz csapatok és ágyuk, valamint a magyar sereg és Bem tábornok ütegei állottak. A második sirt a Küküllő mentén Fejéregyháza felé s a harmadikat Héjasfalván találták. Ez utóbbi egy oláh paraszt telkén fekszik és szépen be van ültetve virággal, míg a másik kettő föltött vadfüvek burjánzanak. Egy negyedik sírhely állítólag föl van szántva. A kutató Török Aurél dr. ott léte alatt több izben volt vendége Haller Ferencz grófnak, a ki a segesvári csatának még élő hőse s a végzetes pillanatban Bem tábornok életét is megmentette. A gróf ősi kastélya erkélyéről — honnan az egész csatamezőt be lehet látni — megmutatta és elbeszélte a csata egész lefolyását s egyuttal följárlotta a bizottságnak a csatatér leghitelesebb térképét. Szoboszlav alispán, a bizottság kérelmére, gondoskodni fog, hogy a sírokat addig senki meg ne bolygassa, míg a bizottság meg nem kezdeti az ásást

— Válasz Dongó urnak. Dongó ur nagyon ferdén fogta fel lapunk 77-dik számában „A fogadás áldozatai”-ra vonatkozólag közzétett nyilatkozatunkat, s tovább folytatva amaz eset feletti nagyképi okoskodásait, a „Sz. N.”-ben úgy nyilatkozik, hogy nagyon sajnálja, ha mi nem tartjuk lelkiismereti dolognak hireinknél az igazsághoz ragaszkodni. Erre nézve mi csak annyit mondhatunk, hogy ha említett nyilatkozatunkból nem értette meg a mi álláspontunkat, akkor fölösleges tovább magyarázgatni. Ha rossz indulattal fegyverezzük fel szemünket, akkor sohasem fogjuk az igazságot tisztán felismerni. Így Dongó ur is azt véli kiolvasni nyilatkozatunkból, hogy mi az ő kedvéért készségesen elismertük, hogy közleményeinknél nem fektettünk súlyt arra, hogy igazak-e azok, vagy nem. Pedig ez nem volt mondva. Mindig szigorúan öröködünk, hogy oly cikkek, melyek az igazságnak meg nem felelnek, lapunkba be ne jöjjenek, sőt fontosabb eseteknél egész nyomozatot indítunk az igazság kiderítése végett; de az események leírásánál arra fektetünk főszólyt, hogy az minél tetszetősebb s az olvasó közönség izlésének megfelelő legyen. Nem ragaszkodhatunk sem a paragrafusokhoz, sem Dongó ur ohajaihoz, mert akkor a mi közleményeink is olyanok lennének, mint D... ur cikkei, t. i. hivatalos zamatnak és száraznak. „Ennek ötletéből” tehát — Dongó ur izlése szerinti stílusban — „illő tisztelettel meg-találjuk” Dongó urat, hogy ha van a világon vagy egy törvényezik és paragrafus, mit két közleményben nem citált, jövőben mondja el s aztán pihenjen babárain. S ha rólunk is „méltoztat” megemlékezni, „szíveskedjen” ezt az igazság hangján tenni.

— A „Budapesti Hírlap”-ot, mint rendkívülien elterjedt fővárosi napilapot, ajánljuk a t. cz. olvasó közönség figyelmébe. Előfizetési ára: negyedévre 3 ft 50 kr., egy óra 1 ft 20 kr. Előfizetheti, legelőszérűbben posta-utalvánnyal e czímen: Budapesti Hírlap, kalap-utca 16. sz. Budapesten.

Közigazdaság.

A kézdívsárhelyi takarékpénztár 1885. szept. havi üzletforgalmának kimutatása. Bevétele: Pénztár-készlet 1885. szeptember hó 1-én 5949 ft 23 kr. Betéti számlán 52 tételre 6757 ft 13 kr. Leszámlított váltó-számlán 150,200 ft, Előleg-számlán 106 ft. Zálog-számlán 87 ft. Kamat-számlán 3104 ft 36 kr. Illeték-számlán 1546 ft 43 kr. Részvényátíratási díj-számlán 5 ft. Kezelési költség-számlán 88 ft 80 kr. Visszleszámlított váltó-számlán 20,213 ft 06 kr. Jelzálogkölcson-számlán 13,270 ft. Ügyészi költség-számlán 17 ft 43 kr. Vegyes államdíj-számlán 1 ft 20 kr. Többek számláján 1000 ft. Összesen 202,345 ft 64 kr. Kiadás: Betéti számlán 83 tételre 19,518 ft 97 kr. Betéti folyókat-számlán 64 ft 94 kr. Leszámlított váltó-számlán 151,238 ft 88 kr. Előleg-számlán 16 ft. Zálog-számlán 87 ft. Osztalék-számlán 109 ft. Kezelési költség-számlán 43 ft 58 kr. Tiszti fizetés-számlán 178 ft 33 kr. Tiszti előleg-számlán 95 ft. Visszleszámlított váltó-számlán 1225 ft 84 kr. Ügyészi költség-számlán 39 ft 67 kr. Jelzálogkölcson-számlán 13,625 ft. Többek számláján 5500 ft. Visszváltókat-számlán 1619 ft 02 kr. Kamat-számlán 12 ft 10 kr. Jótékony- és jutalék-számlán 27 ft. Vegyes államdíj-számlán 5 ft 73 kr. Posta- és bélyegdíj-számlán 22 ft 35 kr. Pénztár-maradvány

1885. szept. hó 30-án 8757 ft 23 kr. Összesen 202,345 ft 64 kr. Kézdi-Vásárhelyt, 1885. szept. 30. Benkő Gyula, könyvelő.

Nyilvános köszönet.

Házamnál elhunyt néhai sógorom Szent-iványi Ignác temetése alkalmával tanusított részvéteért fogadja a kézdívsárhelyi nőegylet minden egyes tagja szíves köszönetemet.

Özv. Cserey Jánosné,
n. e. elnök.

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprencz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Nyílt tér.*)

Ujabban, mint értesültünk, martonfalvi Vajna Gerő ur is kedves családjával fenn-járt a kiállításon. x. y.**)

*) Ezen rovat alatt megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.
**) Beküldő egyenes kérésére közöljük e sorokat a helyen. Szerk.

Sz. 3590—1885.

polg.

HIRDETMEY.

Becze Antal és birtokos társai által Cs.-Szt-Márton község összes birtokosai ellen réti és szántóföldi fekvők tagosítása iránt beadott kereset tárgyalása Cs.-Szt-Márton község-házánál 1885. december hó 3-án d. e. 9 órakor fog megtartatni. Mire az érdekelte birtokosok a törvényben foglalt jogi következmények terhe alatt megjelenni felhivatnak.

A kereset ezen kir. törvényszéknél és a cs.-szt-mártoni község előjáróságánál megtekinthető.

A kir. törvényszék üléséből.

Cs.-Szereda, 1885. szeptember 25-én.

4490—1885.

Pályázati hirdetemény.

Futásfalvi csoport helyettes körjegyzői állomása a helyettes körjegyző lemondása folytán betöltendő lévén, arra ezennel pályázatot nyitok.

Felhívom ennél fogva azokat, kik ezen állomás ideiglenes elnyerése iránt pályázni óhajtanak, mikép az 1883. évi I. t.-cz. 6. §-ban megszabott törvényes követelményeket igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérésüket hozzám folyó október hó 23-án d. u. 6 óráig adják be.

A helyettesítés október hó 24-én d. e. 10 órakor a csoport székhelyén, Futásfalván fog megtartatni.

Kézdi-Vásárhelyt, 1885. október hó 1-én.

Gábor Péter,
szolgabíró.

1—3

Van szerencsénk ezennel a nagyérdemű közönséget értesíteni, miszerint bevásárlásunkról visszatérvén, raktárunkat mindennemű női és férfi divatcikkekben dusan ellátuk.

Egyszersmind bátrak vagyunk megemlíteni, hogy minden minőségű lemvásznak és asztalneműek, kizárólag **Regenhart & Rasmann és Richter-féle gyártmányok**, ugyancsak **Schroll-féle sifonok és sirtingek** minden szélesség és minőségben raktárunkon nagy választékban a legjutányosabb árakban kaphatók.

Továbbá becses figyelmükbe ajánljuk női és férfi kész fehérnemű raktárunkat, ugyancsak képesek vagyunk menyasszonyi kelengyékét a leg-rövidebb idő alatt legujabb divat szerint kiállítani.

Végül ajánljuk gyári raktárunkat valódi **Prof. Dr. Gustav Jaeger-féle normal gyapjucikk**ekben nők, férfiak és gyermekek számára **eredeti gyári árak mellett**.

1—3

Teljes tisztelettel

LÁSZLÓ M. és L.

Brassó, főpiacz, lensor 23. szám.

Van szerencsém tudomásul hozni a nagyérdemű közönségnek, hogy **Rabsch Sándor**, mint régebben volt társ, utolsó időben mint alkalmazott, üzletéből végleg kilépett és én a több éven át fennálló **fűszer-, csemege- és nagybani ásványvíz-üzletemet** minden tévedés kikerülése végett ezennel kizárólag saját nevem alatt

EMMERLING VILMOS K.

fogom vezetni, s ez által megszüntem jegyezni: **Emmerling és Rabsch**.

Egyszersmind van szerencsém legelőnyösebb árait a leggyakoribb háztartási cikkek közül ide jegyezni, azon megjegyzéssel, hogy mint eddig, úgy ezennel is legfőbb törekvésem leendő tisztelt vevőimet minden módon kielégíteni. **Árak kötelezettség nélkül.**

Fűszer- és gyarmatárak:

Cukor legfinomabb	100 kiló ft 42.—	Santos kávé	1 kiló ft 1.30
„ finom	100 „ 40.—	Rizs glaze legfinomabb . . .	1 „ „ —.32
„ kocka legfinomabb 100 „	42.—	„ florettone	1 „ „ —.28
„ törött legf. 25 és 50 kil. lád	100 „ 42.—	„ florett	1 „ „ —.28
Cuba kávé legfinomabb	1 „ 2.—	Árpakása legf. gyöngyszemű .	1 „ „ —.48
Ceylon kávé legfinomabb	1 „ 1.90	„ finom	1 „ „ —.40
Cuba „ gyöngy	1 „ 2.—	„ középfinom	1 „ „ —.36
Arany Java kávé valódi	1 „ 2.—	Dara finom és nagyszemű . .	1 „ „ —.26
Mocca kávé valódi legfin.	1 „ 1.90	Polenta-dara	1 „ „ —.40
Nilghery kávé I. rendű	1 „ 1.90	Mandola avola legszebb . .	1 „ „ 1.50
Malabár kávé	1 „ 1.60	Mazsola-szőlő	1 „ „ —.72
		és mindennemű fűszer és déli gyümölcsök a legjobb minőség és legolcsóbb ár szerint.	
Gyertya Apollo 560 gramm 100 csom. ft 54.—		Gyertya Milly 560 gramm 100 c om. ft 54.—	
„ Flora 560 „ 100 „ 54.—		Paraffin 560 „ 100 „ ft 40.—	
„ Flora 560 „ 100 „ 48.—		Mindennemű közönséges és svéd gyufák.	

Chocoládék Suchard és Massontól minden fajta gyári árakon. Naponta friss husneműek és Liebig huskivonat. Főzelékek, mustárok és mártások legjobb választékban a leghíresebb francia és angol gyárakból. Mindennemű bel- és külföldi sajtok, borok, pezsgők.

A legjobb minőségben és legnagyobb választékban thea és rum, angol thea-kenyér. **Egyesült főraktára mindennemű bel- és külföldi ásvány- és gyógyvizeknek.**

Ismert házak részére szívesen kész vagyok elszámolásra árukönnyveket be-rendezeni.

Vidéki rendelvényeket legpontosabban teljesítek. Nagybecsű parancsait magamnak kikérve, jegyzek, legnagyobb tisztelettel

2—3

Emmerling Vilmos K.,
azelőtt Emmerling és Rabsch.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséggel tudatni, miszerint a

csikszépvízi gyógyszerárt

a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter ur engedélye folytán Scharp Henrik gyógyszerész urtól átvettem, s azt a kor igényeinek és a helyi viszonyoknak megfelelőleg felszereltem.

Mindenféle különlegességgel, illatszerekkel stb. be-rendeztem, s így a nagyérdemű közönség igényeit minden irányban gyorsan, pontosan és olcsón kielégíthetem.

Vidéki megrendelések azonnal teljesítetnek.

Csik-Szépvízen, 1885. szeptember 29-én.

1—3

Tisztelettel

TEIL FRIGYES,
gyógyszerész.

Epen most jelent meg

és ingyen kapható a

„KÉPES CSALÁDI LAPOK”

VIII. évfolyamának

E L S Ő S Z Á M A.

Tartalom: Az utolsó rév. (Elbeszélés.) Tolnay Lajostól. — Erdei románcz. (Költemény.) Bartók Lajostól. — Őszi este. (Tárca.) Sziklay Jánostól. — Barabao. (Velencei történet.) Tóth Bélától. — A boszorkány. (Theuriet André regénye.) — Az állatok erőképeessége. (Ismerető tárca.) — A szobor titka. (Regény.) Tábori Róbertől.

A legszebb és legelterjedtebb szépirodalmi képes heti lap.

Előfizetési ára: Egy negyedévre 1 ft 50 kr, fél-évre 3 ft, egész évre 6 ft.

A „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala Méhner Vilmos, Budapest, IV. papnövelde-utca 8.